

1. září

1. září bylo to nejhorší datum, jaké Vojta znal. Rozdělovalo rok na dvě období: krátké prázdniny a dlouhatánský školní rok. Také to znáte, že čas neběží pořád stejně rychle? Vojta to často zkoušel a měl to ověřené! Když o prázdninách jezdil tryskem na kole z kopce po polní cestě u tety Marty, uběhlo celé dopoledne jako nic. Tedy, jenom když ho přítom teta nenačapala. Když načapala, musel okamžitě domů a pomáhat třeba v kuchyni nebo plít zahrádku. V tu chvíli se čas neuvěřitelně vlekl. Bylo to tím, že při pletí ho STRAŠLIVĚ bolela záda a při mytí nádobí ABSOLUTNĚ NESNÁŠEL mastné fleky ve vodě? Nebo mu opravdu čas dělal naschvály a přestal utíkat, když to Vojta nejméně potřeboval?

To ale teď v sedm hodin ráno nechtěl Vojta řešit. Jen se mu tak vpletla do myšlenek vzpomínka na Jestřábí, protože tam utíkal čas také pokaždé trochu jinak. A od školy Vojta očekával, že tam bude čas téměř stát. Ovšemže ten různě ubíhající čas souvisel také s tím, jak jsou dospělí nespravedliví. Všichni kluci v Jestřábí dělali „trysky“ z kopce za vesnicí, dokonce pořádali i závody a nikdo se o to nestaral. Jenom teta Marta mu dělala kázání:

„Umíš si představit, co by se mohlo stát? Že bys to nemusel ani přežít?“ Nemusel přežít. Vašek Brůžků přeletěl

přes říditka už třikrát. Ve Vojtovi se vždycky zatajil dech, když to viděl. Vašek ale vzápětí vyskočil a křičel: „Viděli jste to? Jak jsem letěl? To bylo suprový! Jsem tryskový král!!!“ A poskakoval kolem s úplně zkříženými říditky a všichni se tomu hrozně chechtali a byli šťastní, že se nic nestalo. A potom sjeli kopec ve velikém chomáči všech kol a slunce do nich pražilo a kolem uší jim fičel vítr a nikdo se nevysekal tak, jako předtím Vašek. Vojtovi se zdálo nespravedlivé, že ho teta hlídala jako ostrůž a přitom s nimi byli v partě i jiní kluci z města, co byli v Jestřábí u babiček a strýčků na prázdninách. Ale o nikoho se NIKDO NEBÁL tak, jako se bála teta Marta o Vojtu. Vojta to považoval od tety za NESPRAVEDLNOST, i když mu jednou teta řekla: „Vojtíšku, nediv se. Víš, že máme důvod se o tebe bát.“ A povytáhla přitom významně obočí. Vojta věděl, na co asi teta naráží, ale nechtěl se o tom bavit. Když se vrátil z Jestřábí, rozebírali to i s bráchou. A brácha si taky myslí, že když se dospělí nechovají ke všem dětem stejně, je to nespravedlivé.

Jak si tak Vojta představoval svoje prázdninové trysky s kluky z Jestřábí, napadlo ho: Kdyby se po smrti dostal do nebe, jak by tam jeho duši utíkal čas? Jako o prázdninách, nebo jako ve škole? Ale v nebi žádný čas není! Chvíli si to zkoušel představit. Představit si svět, ve kte-

rém by nikdy nebylo 1. září, ani ráno, ani poledne, ani večer, protože slunce v něm nevychází ani nezapadá. To by znamenalo, že v něm nemůže být nikdo ani malý, ani velký, ani starý, protože čas stojí. Tak nějak jako v pohádce o Šípkové Růžence? Jenže v pohádce kvůli tomu zastavenému času lidé usnuli. A taky mu to připomnělo nápis na náhrobku na hřbitově. Chodili tam každou neděli po mši zapálit svíčku:

ZDE V PÁNU ODPOČÍVÁ

EVA NOVÁKOVÁ

1. 5. 1989– 11. 10. 2006

Kdyby duše jejich Evy spala nebo odpočívala, to by si s ní nemohl člověk ani popovídat. Vojta si s ní ale povídá dost často, i když si musí přiznat, že si na ni vlastně ani moc nepamatuje. Ale pan farář říká, že Eva je v nebi a že se tam za nás přimlouvá. A takového „přimlouváče“ potřebuje Vojta často. Bylo by tedy velmi nemilé, kdyby se život v nebi podobal spíš spánku nebo odpočívání.

Ale teď bylo 1. Září a všechno bylo jinak. Na židli měl poskládanou sváteční košili a kalhoty, nový školní batoh už stál okázale připravený v předsíni. Ani u snídani se nedalo příliš lelkovat nebo rozpřádat hovory. Maminka se pořád jen dívala po hodinách a na Vojtovy otázky téměř nereagovala. Třeba:

„Taky ti, mami, o prázdninách čas tak moc utíká?“ Odpověď: „Hm...“

„A taky se ti ve škole čas tak vleče?“ Odpověď: „Hm...“

„Ale mami, jestli nám čas rychle utíká, když je nám dobře, to nám jednou v nebi čas přímo poletí, ne?“ Maminka vůbec nepostřehla, že se Vojta pokusil o vtip, protože v nebi přece není žádný čas, sama to vloni Vojtu učila. Řekla jen: „Hm...“

„A mami, víš, jak se pozná, že dospělí neposlouchají, když se jim něco říká?“ Bacha, tady maminka jen nechápavě zvedla hlavu od chleba se sýrem a paprikou a Vojta pokračoval: „Že na všechno říkají jen: „Hm, hm, hm...“

„Hm.“ řekla maminka, ale v očích se jí trošičku zajiskřilo. Vojta toho využil a rozesmál se na celé kolo. Maminka taky. Na chvíli jako by zapomněli, že je 1. ZÁŘÍ.

Během další čtvrt hodiny už šli spolu po chodníku. Čtvrt hodiny – a Vojta už měl zase úplně, ale ÚPLNĚ PO NÁLADĚ. S překvapením zjistil, kolik věcí mu na tom chodníku vadí. Za prvé to, že má na sobě košili, kalhoty a polobotky. Věděl přesně, jak budou oblečení kluci: mikiny, rifle a sportovní polokecky. Jen on bude VYPADAT ÚPLNĚ NEMOŽNĚ, protože jenom on má nemoderní rodiče. A nedají si říct. Vojta to říká mamince od té doby, kdy zjistil, že to tak je a že se chce vyrovnat alespoň trochu

klukům, kteří nosí značkové oblečení. A že už je to hodně dlouho, kdy to zjistil. Pokud si Vojta dobře vzpomínal, tak poprvé si toho všiml tak před půl rokem. Kdyby s ním maminka zašla alespoň jednou třeba k Vietnamcům. Rodiče Simči mají takový obchod támhle za rohem. Nebylo by to sice úplně to pravé značkové oblečení, ale alespoň by se mu podobalo. Takhle se nad ním může většina kluků ve třídě snadno vytahovat. Brr, vytahování je něco, co Vojta nesnášel. Zvláště, když se někdo VYTAHOVAL NAD NÍM.

Vojta si alespoň nenápadně rozepne knoflíčky na manžetách a u krku a vyhrne si rukávy, až mu dá maminka pod školním schodištěm pusou a zahne ke sborovně, Vojta si po cestě do třídy stihne ještě vytáhnout košili přes ty příšerné kalhoty.

„S tou pusou, to je taky věc. Copak si maminka nevšimla, že už nejsem žádné mimino?“ přemýšlel Vojta. Ne že by nečichal rád maminčinu vůni, když se k němu skloní, na čelo mu udělá pohybem ukazováčku malinký křížek, pohladí ho po vlasech a pak mu vlepí mlaskavou pusou. Vojta to MĚL RÁD. Ale ani za nic by se k tomu nikomu nepřiznal. Báł se, že je to směšné, když dospělí pusinkují velké děti. Tedy, když zahlédl občas v parku, jak dává pusou Dominik jejich Veronice, připadalo mu to taky směšné.

Ze začátku se s bráchou docela bavili tím, že je tajně sledovali. Potom Vojta jednou odpoledne namaloval fixou na velkou čtvrtku dvě velká rudá srdce a napsal pod ně: Dominik je Veroniky myláček. A nalepil jí to na dveře pokojíku. Veronika vyváděla, když to tam večer našla. Vzala tu pomalovanou čtvrtku ke stolu při večeři a řekla:

„Že by se Dominik nemyl? Je docela čistotný. Nebo se ti, Vojto, zdá, že není?“ Vojta v tu chvíli nevěděl, jak souvisí mytí s tím, že Dominik jejich Veroniku miluje. Hned to také Veronice řekl. Ale maminka, tatínek, Veronika i Anežka se smáli, protože Vojta nepochopil tu chybu, kterou udělal v nápisu: Dominik je Veroniky miláček, ne MYLÁČEK.

„To není fér.“ urazil se Vojta. Mohla bys mě na tu chybu jen SLUŠNĚ upozornit. A ne se mi za ni hned přede všemi vychechtávat.“

„Hm, mohla, mohla,“ vložil se do debaty tatínek, „ale řekni, Vojto, od tebe bylo fér, že jsi vylepil tu čtvrtku na dveře pokoje Anežky a Veroniky?“

„Vždyť se spolu líbali v parku, kde to taky všichni viděli!“ hájil se urputně Vojta.

„Ale proč jsi tu čtvrtku vyrobil a vylepil?“ zeptala se už úplně vážně maminka. „Nechtěl jsi tak trochu Veroniku a Dominika znemožnit?“ Vojta pocítil, že se mu udělal

v žaludku těžký knedlíček. Trochu se schoulil, zavřel pevně oči, aby mu z nich nevyběhly slzy, které ho už už pálily někde uvnitř. Cítil se HROZNĚ ZAHANBENĚ. Chtěl si z Veroniky jen vystřelit. A všichni si teď myslí, že ji CHTĚL ZNEMOŽNIT. A nakonec se znemožnil sám. Protože vyjmenovaná slova po „m“ se už ve škole učili, jen si neuvědomil, že slovo „miláček“ není příbuzné se slovem „mýt“, ale se slovem „milovat“. Kdo by na to také myslel, když maluje obraz. Ať tak či tak, tehdy před půl rokem si Vojta pevně umínil, že už nebude NIKDY NIKOHO znemožňovat a že se doučí vyjmenovaná slova. Splnil obojí. Na vyjmenovaná slova byl nejlepší kanón ve třídě, jak říkala paní učitelka. A taky už se nikomu nevysmívá.

V tu chvíli ale Vojtu napadla jedna věc. On už nechce nikoho znemožňovat, protože chápe tu nepříjemnost, co tím působí. Ale proč ho znemožňuje maminka? Asi jí to nevadí, asi se jí v žaludku nedělají takové „knedlíčky“ jako jemu, když se sám znemožní. Vojta odevzdaně nadhodil na zádech školní batoh a před vchodem do školy se „jako“ zastavil se Simčou. Přicházela sama z druhé strany ulice. A protože už bylo docela pozdě, maminka se jen otočila a mávla mu na pozdrav. Ráno 1. září tak proběhlo docela dobře. Scéna s pusou před hlavním schodištěm do prvního poschodí se nekonala a maminka zmizela za dveřmi sborovny.

